

Super epi. ad Philippenses. CX.

Hic itaq; ipsa asperitas correptionis origo fit luminis/vni per paulu dici tur. **Omne** qd arguit a lumine mani festat. **Argumentum** igit est salutis vis doloris. **Dunc** est em qd salomō ait. **Curatio** cessare faciet pctā ma; i ma **Dunc** itez dicit. **Quē** diligit do minus castigat/flagellat oēm filium quez recipit. **Dunc** angelica voce ad Joannē dñs loqitur dicēs. **Ego** qd amo: arguo/et castigo. **Dunc** paulus ait. **Omni** disciplina in presenti qui dē non videtur esse gaudiū/sed mero ris/postea aut fructū pacatissimū et ercitaris p eam reddit iusticie. **Flet** ergo qsq; hic assiduis se gaudet fla gelis atteri: quatinus eterna suppli cia euadens in iudicio valeat purga tus inueniri. **Ipo** nāq; infirmitatis nie pōdet e deorsus qndie ducimur: nisi mira manu artificis p subueniē tia flagella reuocemur. **Sz** p hoc qd pctō: dolore fl: gelloz corripit et pre mitur/quādoq; ad beatitudinē que sine interuentu doloris est cruditur **Moralium libro quinto. De re: medio penitentie. Cap. xliij.**

Redimentes tempus qm dies mali sunt. **Omni** tēpore repro bi a vite sue exordio vsq; ad terminū in iniquitatē ppetratōe et in augmen to malicie pseruat/et puerisā mentes; nec in extremo tempore immutant. **Quo** cōtra bene paulus admonet di cēs. **Tempus** redimimus/quando ante actā vitā quā lasciuendo perdi dimus. **stendo** reparamus. **Quo** cō: **Tiri** sanguinū et dolosi nō dimidia bunt dies suos. **Dies** qppe dimidia re est tēpus vite male in voluptatib;

by ductum ad penitētie lamenta dē uidere/et hoc ad vsū bonū partien do reparare. **Sed** iniq; dies suos nō dimidiāt (vt dictum est) peruersam mentes; nec in extremo tempore im mutant. **Explicunt** exceptiones de epi stola ad **Ephesios.**

Incipiunt ecce piones de epistola ad **Philippenses. De Vinculis nostre mortalitatis. Moralium libro. iij. Cap. i.**

Lecti di duris molestie vi gulis in hac vita li cāf qm adhuc cor ruptōis sue pena depimuntur. **Esurire** quippe: sitire lacefcere/vincula corruptionis sunt **Sed** cū corruptibili carne erumur quasi ab his quibus nunc astringi mur/molestie vinculis relaxamur. **Presentari** namq; tam deo cupim; sed adhuc mortalitatis corporis obliga tione ppedimur. **Iure** ergo vincti dici debemus: quontam adhuc in cessum nostri desiderij ad dominum liberum non habemus. **Unde** bene paul; eterna desiderans: sz tñ adhuc corruptionis sue sar cinā portās vin ctus clamat. **Supio** dissolui et cum xpo eē. **Dissolui** enim nō h̄eret/ nisi se proculdubio vinctū videret. **Hec** vero vincula qā certissime rūpenda in resurrectione cōspexerat tam qua si rupta propheta gaudebat dum di ceret. **Dirupisti** vincula mea: tibi sa crificabo hostiam laudis.

Bl. s.
Ecc. r.
Deb. rj.
Apo. ij.
Deb. rj.
Eph. v.
Pa. liij.

Phil. j.
Pa. cv.

Gregoriane exceptiones

Quā hūilitas iudiciū sit et causa magne bonitatis. Moralium libro. xxiiij. Et in homelia. x. super Ezechiel. Cap. ij.

Superiores sibi iunice arbitran-
tes. Hoc esse propriū specimē solet
electorum quod de se semper sentiunt infra quos
sunt. Hinc Salomō ad sapientiam par-
uulos vocat dicens. Si quis est paruulus
veniat ad eam. Qui cum necdum semetipsum
despicit/humilem dei sapientiam non ap-
prehendit. Hinc magister gentium dicit. Facti
sumus paruuli in medio vestrum. Hinc
discipulos admonens ait. Superiores
sibi iunice arbitrantes. Nam quia unus
quisque iniquus inferiorē se omnem quem
cogitat putat. Et diuerso iustus studeat
ut superiorē quolibet primū attēdat.
Ac necdum se alij alter hūiliat/iret alter
in elatione bene utraque partē admo-
net dicens. Superiores sibi iunice arbi-
trantes: ut in cogitationibus cordis et ego
illū mihi speram: et vicissim ille me si-
bi: ut cum ab utraque parte cor inferius pre-
mitur et impedit nullus honore subleuetur.
Euenire autem electis solet: ut cum
multa gratia virtutum polleant/vni
eos vel tenuissimū vniū valde defari-
gās pulset: quatinus dum ex quadam parte
infirmari se considerat/devirtutibus his
in quibus prevalēt se minime extollant.
Dumque de infirmitate trepidat: huiusmodi
ubi fortes se humilius seruat. Præsertim
non omnes frutes vni dant: ne in super-
biam elatus cadat: sed huic datur quod tibi
non datur. et tibi datur quod illi denegatur:
ut dum iste presidet bonū quod habes et
ipse non habet: te sibi in cogitatione pre-
ferat. et rursum dum tu habes illum despicis
quod ipse non habes. te illi in cogitatione
tua postponas: et fiat quod predictum est:
superiores sibi arbitrantes. Mira quippe
dispensatio est: oipotēs sic in electis suis

sua dona disponit: ut et isti det quod illi
denegat: et alteri maius quod alteri mi-
nus tribuat: quatinus dum vel iste conspu-
cit illum habere quod ipse non habet: vel ille
hunc maius accepisse considerat/quod sibi
minus adesse presumat. dona dei aliter in al-
tero. i. vicissim omnes admirantur. et ex
hac admiratione alter alteri humilior
turbatur: quod videt habere quod non habet: cuius dis-
uino iudicio prelatum putat.

De diuina et humana christi natura. Moralium. xix. Cap. ij.

Qui cum in forma dei esset/nō rap-
tina arbitrat⁹ est esse se equalem
deo. Dñs nō iesus xps in eo quod virtus
et sapientia dei est: de patre ante tempora natus
est. vel potius quia neccepit nasci nec des-
cendit: dicam⁹ veri⁹ sp̄ nat⁹. Nō autē pos-
sum⁹ dicere/semper nasci: ne imperfect⁹
esse videar. At quod ut etern⁹ valeat des-
signari et perfect⁹ / et sp̄ dicam⁹ et nat⁹.
Nat⁹ ad perfectiōem: prim⁹ et sp̄ ad eter-
nitatē. ut quicumque modo illa essentia sine
timore et temporalit⁹ valeat designari firmo-
ne. Quāuis huiusmodi quod perfectū dicim⁹
multū ab illi⁹ veritatis expressione des-
uram⁹: quia quod factū nō est/ perfectū dictū
nō potest. Et tū infirmitas nō est descendens
deus vobis dñs ait. Estote perfecti sicut
et pater vester celestis perfect⁹ est.

In homelia super Mariam stabat.

Dñs gnosceret iesus xps natus ex
patre sine tempore: et in se nasci dignat⁹ est
in tempore: quod firmus et veraciter debemus
credere dei filius esse patris coeternū et
coequalē eternitatis substantiæ. Sed
forsitan tacita questiōe pulsata aliq̄s
quō filius patris possit esse equalis. Quam
re humana natura quod admirando nō
valeret comprehendere/ restat ut sibi esse
credibile ex alia sciat admiratione. ha-
bet enim quod ad hoc sibi respondeat sub be-

Pbil. ij.

Prover. ix.

1 Thel. ij.

Pbil. ij.

Mat. v.

Nota

Super epi. ad Philippenses CXI

uitate. **C**onstat namq[ue] q[uo]m ipse creauit ab inuisibilitatis sue magnitudine se
matrē in cui[us] utero uirginis crearet[ur] uisibile demonstrasse: ut serui forma
ex hūanitate. **Q**uid ergo mirū si e[ss]et tegeter hoc quod incircūscripte oia
lis est p[er] q[uo]d prior ē matre[m] Paulo q[ui] ex diuinitate penetraret.

attestare didicim[us] / xpm dei uirtute[m] et **Q**ualit[er] scia aia suspēdium eligit.
dei sapientia. **Q**ui ergo filiū minorē **M**oralium lib. viij. **Cap. v.**

putat patri sp[irit]ualit[er] derogat: cui[us] sapi- **H**ebrius ex hebreis s[ed] legē pha- **Phil. iij.**
entia e[st] ei ineq[ui]lem fate[re]. **Q**uis etem **H**eriseus. Sancti uirt[ut]e certissime
bomo potens ferret eq[ui]mit[ur] si q[ui]s ei sciunt: q[uo]d requie in hac uita nequaquā
diceret magn[us] quidē es / sed tū sapi- b[er]e possunt: et idcirco sibi suspēdium
entia tua te minor est. **I**pe q[ui]s d[omi]n[us] d[omi]n[us] inferunt. q[uo]d nimis desideria terrena
Ego et pater unū sum[us]. **E**t rursum ait. deserētes: aiam ad alta tollūt. **D**omine
pater maior me est. **D**e q[ui] etia[m] scriptū quippe q[uo]d suspenditur / p[er]culdubio ab
est: q[ui]a subdit[ur] erat paritib[us] suis. **N**ō imis eleuat. **S**uspens[us] igit[ur] electi dei
ergo mix[us] si ex hūanitate sua minorē mortē fortitudini sue carnis inferūt:
se patri asserit in celo: ex q[ui] subiectus et amore sugne patrie in sturum stu-
erat etiā parentib[us] in terra. **I**n corde d[omi]n[us] accincti: h[oc] q[uo]d fortes pus in mū-
igit[ur] Pauli **I**esus p[er] p[er] fidē equalis do fuerat / vinculo hūilitat[is] insequū-
erat: cū isdē Paul[us] dicebat. **Q**ui cū tur. **I**ntueri libet q[uo]d aiam suā pau-
in forma dei ess[et] nō rapinā arbitra- lus suspēderat / q[ui] dicebat. **U**iuo autē
tus est esse se equalē deo. iam nō ego / uiuit h[oc] in me x[rist]us. **E**t

Item de christi humanitate. **M**o- **Phil. iij.**
ralium libro. ij. **Cap. iij.** rursus. **D**esideriū h[uius]m[od]i dissoluit: et cū
xpo esse. **E**t mihi uiuere x[rist]us ē / et mo-

Serui accipiēs. **C**ouerfanti in- **Phil. iij.**
ter boies mediator dei et hoim[um] homi- **Phil. iij.**
ni **I**esu xpo: ad p[ro]bendū hoib[us] exem- **Phil. iij.**
plur[um] uite siliis in terra nō est: q[uo]d omnis **Phil. iij.**
bomo n[on] modo est h[omo]. ipse autē de[us] et **Phil. iij.**
h[omo]. **E**t q[ui]s adoptiu[us] quisq[ue] fili[us] ad **Phil. iij.**
p[ro]cipiendā diuinitatē pficiat: nequa- **Phil. iij.**
quā n[on] ut deus naturalit[er] esset accepit. **Phil. iij.**

Deo itaq[ue] formā serui hois accipiēs **I**bidem:
te / nec molestari iuriā intulit hūmi-
litas assumpte carnis: q[uo]d et ut fūada
suscepit: nec t[ame]n habita pmutaret: nec
diuina hūanitate minuit: nec hūana
diuinitate p[ro]sumpsit. q[uo]d sicut p[er] Pau-
lum d[icitur]. **Q**ui cū in forma dei ess[et] nō
rapinā arbitrat[ur] est esse se eq[ui]lem deo:
sed semetip[s]um exinanuit formā sui
accipiēs. **E**t semetip[s]um exinanisse est
alta suspēdiū mūdo mortuū testati.

Gregoriane exceptiones Super

sumus: quia dū mētis intētionē ad
alta subleuauit/ omnē in se fortitudi
nem exterioris vite necauit.

De his qui p bonis q faciunt/ ma
la sua pūderare negligūt. *Mozaliū*
libro. xxiij. *Capitulū. vi.*

Ibi. s.

Quo me nō arbitror apphēdisse
Sunt nonnulli q cū aliq bona
faciūt/ iniquitatē suaz prin^o obliuiscū
tur: et cordis oculū in cōsideratione
bonoz opoz que exhibēt figūt: atq;
eo se iam scōs existimāt/ q in bona
que agūt/ maloz suozū in qb fortas
sis adhuc implicati sunt memoriam
declināt. Qui scz si distinctionē iudi
cis vigilāter attēderēt: plus d malis
suis metuerēt/ q de bonis impfectis
exultarēt. plus inspicerēt qd de his
que adhuc eis agēda sunt debitorēs
tenent/ q qd opantes quedā iam des
biti partē soluunt. Neq; em̄ absolut^o
est debitor q mlta reddit/ sed q om̄ia
nec ad brauiū victorie puenit: qui in
magna pte spectaculi velocit cucur
rit: si iuxta metas ueniens in hoc qd
reliquū est defecit. Ampli^o igit debe
mus inspicere q bona necdū fecim^o
q; ca q iā nos fecisse gaudem^o. Ple
rūq; tñ hoc vitio tentant electi: ple
rūq; eoz cordi suggerit: vt bona q se
cerint ad animū reuocēt: et iā leticia
securitatis exultēt. Sed si veri electi
sunt ab eo in q sibi placēt mētis o
culos diuertūt/ ocm̄ in se de pactis bo
nis leticia depumūt: et de his q se mi
nus egisse intelligūt tristitiā reqrūt.
Indignos se estimāt: et pene soli bōa
sua nō vidēt q in se vidēda om̄ibz ad
exempluz pbent. *Hinc est q Paul^o*
dū expleta in se bona postponeret: et
sola adhuc reliqua q essent ceplenda

Ibidem. cogitaret dixit. *Frates/ ego me non*

arbitros cōprehēdisse. *Hinc est q vt*
posset se de bonis q agebat hūiliare/
studebat ad animū p̄crita mala re
ducere dicens. *Qui pus fui blasphem^o.* *I. Tim. i.*
mus et p̄secutor: et p̄sumeliosus. *Qui*
et si aliqui dixit. bonū certamē certas
ui/ cursū p̄summaui/ fidē fuaui. *Ibidem.*
tuendū sum mope est: qm̄ illis co tpe
intulit q iam ex corpore discessit. se
esse cognouit. *Ibi q; p̄misit dicens*

Ego em̄ iā delibor et ip̄s resolutionis
mee instat. *Tūc igit ad memoriam p̄fe*
ctionē rediit op̄is: cum tam p̄uidit
ad largitatē spaciū m̄ime subesse tēs
pus opatiōis. *Sicut em̄ dū uiuim^o*
debem^o a mēoria bona nostra repel
lere ne extollat: ita appropinq̄ntē ex
tu plerūq; ea ad memoriam iuste reuo
cam^o: vt uidelicet fiducia p̄beat: et des
peratū timorē p̄māt. *Qui et si conu*
tibus enumerādo bona sua narrauit
illos p̄firmare nō se ostēdere studuit
Nā q; eadē bona nō in se sed in d̄no
attēdebat patefacta tribulatiōe p̄pe
tentatiōis edocuit/ q̄ ex p̄ssa subiū: it.
Propt̄ qd placeo tibi in infirmitatē
tibi meis. *Et ergo discipulos instrux*
eret/ de se sūma referebat: vt nō se cu
stodiret in hūilitate p̄sideratiōis o
culum: nō in uirtutibus suis/ sed in infir
mitatibus fixerat. *Habent itaq; sancti*
viri p̄p̄riū: vt bona qdem q agunt vis
deant: et tñ cū peregerint/ ab eoz me
moria oculos auerriant.

De eternoz desiderio et cōtemptu
temporalium. *In Exceheliis home*
lia terna. *Capitulum. vii.*

Quante retro oblitus in ea q sunt
ante extendo me. *Electi dei ad*
ea que reliquerūt nullo iam appetitu
respiciūt: sed in eternis que appetunt
sue mētis p̄templatione semp̄ intēu

Ibidem.

I. Tim.

iiij

I. Co.

Ibidem.

epi. ad philippenses CXII

dunt. Unde r magnus ille p̄dicator dicebat q̄ vsq; ad celi tertij secreta penetrauerat. **Unū** t̄o que retro oblitus in ea q̄ sunt ante extēdēs me: se: quoz ad palmā sup̄ne vocatōis. **Ante** nos em̄ eterna sunt/ post nos temporalia. quonā r illa pergētes inuenim⁹/ r ista recedētes quasi post dorsum relinquam⁹. **Paulus** igit̄ in anteriora extētus/ eorū que retro sunt oblitus fuerat. quia t̄poralia despiciens/ sola q̄ sunt eterna requirebat.

Qualiter inter aduersat prospera rectum discretionis iter teneamus. **In** homelia. viij. scū de partis super Ezechielem. **Capitulum.** viij.

Phil. iij. **Scio** r humiliari scio r abundare. **Sr.** Om̄es qui ad celestes patriā tendim⁹/ ex dextro r sinistro latere fortitudinē habere debem⁹: a dextro q̄s dem ne p̄spera nos extollāt: a sinistro t̄o ne nos aduersa deiciāt. **In** vtraq; parte fortis **Paulus** erat cū dicebat. **Per** arma iusticie a dextr⁹ r a sinistris/ per gloriā r ignobilitatē/ per infamiā r bonā famā: vt seductores r voraces. **Nō** hunc aduersa frangebant: non in mētis tumore prospera subleuabāt: fortis in aduersitate/ et humilis p̄manebat in prosperitate. **Adesse** igitur semp nostris mentib⁹ debet/ r in aduersis fiducia/ r in prosperis timor: ne aut aduersa in desperationē perturbāt/ aut p̄spera animū in sui fiduciam extollāt. **Hinc** est qd̄ idem predicator egregius dicebat. **Phil. iij.** **Scio** r humiliari scio r abundare: vbiq; r in omnib⁹ iustitui sum: r sariari/ r esurire/ r abundare/ r penuriā pati: om̄ia pessim in eo qd̄ me confortat. **Nūquid** nam fratres ars est ali-

qua humiliari/ r abundare/ r satiari/ r esurire/ abundare r penuriā pati: vt p̄ magno se scire iste tantus predicator insinuet. **Cordis** om̄ino r mira discipline scientia que nobis toto cordis est adnisi discēda. **Quē** enim penuria sua nō frangit/ a gratiarum actione retrahit/ in rerū temporalium desiderio non accēdit/ scit humiliari. **Hoc** enim loco dicit **Apostol⁹**/ humiliari penuriā perpeti. nam statim econtrario subiicit/ **Scio** r abundare. **Qui** enim rebus acceptis nō extollitur/ qui eas ad vsum vane glorie non intorquet: qui solus nō possidet quod accepit. sed hoc cū indigentibus misericorditer diuidit/ scit abundare. **Qui** acceptis alimētis non ad ingurgitationē ventris vititur/ s; ad reparationē virtutis. nec plus carni tribuit q̄ necessitas petit/ scit satiari qui alimētiorū inopiam sine murmuratione tolerat: nec pro necessitatib⁹ victus agit aliqd̄ vnde anima peccati laqueū incurrat/ scit esurire. **Quē** ergo nec in abundantia superbia eleuat. nec in necessitate cupiditas irritat/ nouit abundare/ nouit penuriā pati. **Qui** cū statim subderet/ omnia possum: ne elatiōis t̄ba esse crederemus adiūxit/ in quo: in eo qui me confortat. **Ecce** ramus in altū pd̄iit: sed quomā in radice stetit/ in viriditate permāsit. **In** altū em̄ surgēs arefceret/ si se a radice d. in silis. **Sibi** em̄ nihil tribuit/ qui om̄ia se posse nō in se/ sed in eo qd̄ se confortat fatet. **Hinc** r inde ergo p̄dicator egregi⁹ fort⁹ existit: quē nec abū. dantia in supbia/ nec in opta ad auariciā pertrahit. **Discamus** itaq; fratres nō solū in p̄speris/ sed in aduersis quoq; gr̄as agere. **Pac** em̄

Gregoriane exceptiones

nobis ex pietate sua factus est cōdi-
tor noster: nos q̄q̄ filios adoptiuos
ad hereditatem regni celestis nutrit
z nō solū donis reficit: s̄ etiā flagel-

De Abundantia. (Ius erudit.)
Discam⁹ igit̄ abūdare vt cūcta q̄
ab eo accepim⁹ cū indigētib⁹ partia
mur: z mentē abūdātia nō eluet ne
fortasse gaudeat: q̄m̄ hoc adest sibi
q̄d deest alteri: z nō tā cōmuni bono:
sed pprio letet. Ideo em̄ aliqd̄ oēs
z vltra q̄ necesse est ꝑcupiscūt habet
re vt habēdo supbiāt: z q̄a hoc alius
nō habz: in cogitātiōib⁹ se extollant.

Quisq̄s itaq̄ talis est ad huc ad por-
tandam abundantiam doctus nō est.

Nota:

Sepe vero q̄d auaritia ex appetitu
suggerit: necessitates purat. z cū mi-
nora sufficiāt dolet maiora deesse. at-
q̄ incaut⁹ anim⁹ quandā q̄si neces-
sitate patit̄ q̄ parit. Et cū nimia sūt
q̄ desiderat: suā aliquo mō sibi auari-
ciā excusat. Abūdantia itaq̄ supbie
vicina est: q̄a si q̄n̄ etiā cupiditas in-
tercipit: hāc (vt ita dixerim) q̄si pere-
grina captiuitas iuasit. Si igit̄ abū-
dantie artē volum⁹ necesse est vt nō
solū ea q̄ vicina sūt: sed etiam ea q̄ de-
lōginquo veniūt vitia fugiamus.

De Paupertate.

Discam⁹ penuriā pati: ne ea q̄ nō
habemus. habere etiā cū culpa req̄-
ramus. Ac felices putem⁹ q̄s rebus
onustos cernim⁹. Nimia valde sunt
ea q̄ sibi quasi in sumptus vite ꝑpas-
rant: z multa portāt: sed in breui via.
Magna nobis est in hoc itinere for-
cia paupertas: q̄ animū nō angustat.
Cū deest terrena substātia d̄ qua cū
eterno iudice rationes ponamus: li-
berius ad patriā tendim⁹: q̄a quasi
in vīa pondere caremus.

De Satiēte.

Discam⁹ satiari in sumendis ali-
ment⁹ corporis: ne gule magis q̄ ne-
cessitati seruiamus. Plus enī sepe
ꝑcupiscētia q̄ necessitas petit: z sepe
dū carnis inopie satisfacere curam⁹
voluptas subiepit: modū refectiōis
excedit. Unde fit vt culpa trāscat ad
culpam: q̄a plerūq̄ z alia carnis tē-
ptatio nascit̄: dū carni imoderatus
in refectiōe seruit. Ex peccato enī
ꝑmi hominis infirmate natura: cur
nostris in hoc mūdo temptationib⁹
nascimur. Et caro nobis aliquando
adiutrix est in bono opere: aliq̄uādo
vero seductrix est in malū. Si ei igit̄
plus q̄ debem⁹ tribuim⁹ hostē nutri-
mus: z si necessitati ei⁹ que debem⁹
nō reddimus ciuem necamus. Sa-
tianda itaq̄ est caro: sed ad hoc vsq̄
vti bono nobis ope famulari suffici-
at. Ars itaq̄ magna est satiari: ne
vnusq̄sq̄ per satiētiē carnis ad in-
q̄tatem prorumpat: tu: pituidis.

De Esurie.

Discamus esurire: vt nobis ꝑꝑe
abundantiā sequentē nostra hic in-
opia placeat: ne nos vētrīs necessitas
ad culpā trahat: ne mēti ꝑctm̄ ipa in-
digētia suggerat: z dum caro fame
afficitur ad cupiditatē anim⁹ irriteē
z querat cum culpa ꝑ:ouidere vnde
carni valeat in necessitate satisfacere
ne cor in indignatione ꝑsiliat: z lin-
guā in murmurationis amaritudine
nē accēdat. Qui igit̄ in sue carnis in-
opia se hincinde circūspicit: z a ꝑcti-
laq̄o custodit nouit esurire. Nos ita-
q̄ fratres charissimi irā atq̄ auari-
ciā in aduersitate fugiamus. clari⁹
nē z imoderata gaudia in ꝑiperitas
te declinem⁹: atq̄ fortitudinēz bino

Super epi. ad Colossen. CXIII

miseri cordiaz dñs onclifoz domui
qa sepe mererigeravit ⁊ cathenam
meam non erubuit.

Explicunt exceptiones de Epla
ad Philippenses.

Incipiunt exce ptiones de Epla ad Colossenses.

De quibusda angeloz ordinibz. In
homelia. viij. sup Ezechielem. Et in
homelia sup Accesserunt ad iesu. ca. i.

Sive tro
ni siue dñationes si
ue pñcipat⁹ siue
potestates: omnia p
ipm ⁊ in ipso creata

sunt. Dñationes: pñcipatus ac pote
states nam ad ephesios loquēs pau
lus apostolus scripserat / s; ea q; co
lossensibz dicturus pñmisit thronos.

Ille q; stures angelice throni voca
te sūt q; ipos q; angelos dignitate
loci superioris excedūt. Nā cū ange
li nunciū dicant: ⁊ angeli sepe ad nū
ciāda qdā hoibz veniāt throni missi
ad ministeriū nūcū nunq; legunt q;
mā eis lōge sublimi⁹ creator omnium
psidet. Qñd paul⁹ apostol⁹ o: dines
celestiū agminū q; ad tertiū celū ra
pi⁹ viderat describēs aut siue throni
siue dñationes / siue pñcipat⁹ / siue
potestates. Thronos igit ante eos ā
geloz ordines dixit / q; illos platos
eē cognouit. Throni itaq; illa agmi
na sunt vocata / q; ad exercendum
iudiciū semp omnipotēs de⁹ psidet

Quia em̄ thronos latino eloquio se
des dicim⁹. throni dei dicti sūt hi q;
āta diuinitatis gratia replent / vt in

eis dñs sedeat ⁊ p eos sua iudicia
cernat. Un̄ ⁊ p psalmistam dñs / sedes
sup thronū q; iudicas eq̄tatē. Plerūq;
q; aut̄ ipi beatorz spirituz ordines;
vicinorū sibi ordinū vocabula forni
tur. Thronos em̄. s. sedes dei specta
le beatorz spirituz ordinē dixim⁹ / et
em̄ p psalmistā dicit: q; sedes sup che
rubin appare / qa videlicet dū in ipis
distinctiōibz agminū cherubin thro
nis supiūgunt sedere etiā sup cheru
bin dñs ex vicini agminis eq̄litate p
bibet. Sciendū est aut̄ q; sūt nōnul
li hoies q; dum sibi metipsis vigilāt
cura dñant / dū intēione sollicita se
discutunt / diuino timori semp inbe
rētes / hoc in munere stur⁹ accipiūt
vt iudicare fete ⁊ alios possint. Quo
rū pfecto mētibz dū diuina cōtēpla
tio p̄sto ē in his velut in throno suo
dñs psidēs alioz facta examinat: et
cūcta mirabiliter de sua sede dispen
sat. Quid igit isti nisi throni sui sunt
cōditoris vel q; nisi ad supnaz sediū
nūeros ascribunt? Per q; duz sc̄tā
ecclia regit plerumq; de quibusdam
suis isfirmis actibz etiā electi iudicāt

De corpore xpi que est ecclesia.
In homelia. vi. sup Ezechie. Ca. ij.

Quo totuz corpus per neruz
⁊ cōiunctiones subministratur

Redēptoz hūani generis in mēbris
suis q; nos sum⁹ / quotidie p̄cussioni
bus proficit: qa duz nos iūdimur et
afficimur vt eius corpus esse merea
mur ipse pficit de cuius corpore scri
ptū est. Ex quo totū corp⁹ p̄ ner⁹ et
iūctiōes subministratū ⁊ p̄structuz
crescit in augmētū dei. Corp⁹ q; ppe
illi⁹ nos oēs sumus. Per ner⁹ aut̄ ⁊
cōiūctiōes corp⁹ ligat / qa dñ capiti
pectus: pectori brachia / duz brachijs

⁊ q;

Colof. ij

Colof. ij

Colof. ij

Colof. ij

Colof. ij

Colof. ij

Colof. ij